

Zeki Albayrak
(Laz Ali)

Gerekirse Sonra Ölürüm

ZEKİ ALBAYRAK
(LAZ ALİ)

GEREKİRSE SONRA ÖLÜRÜM

Gerekirse Sonra Ölüüm
Zeki Albayrak
(Laz Ali)

Baskı Tarihi: Ağustos 2015

Weşanên Serxwebûn 160

İçindekiler

Önsöz	7
Yeni günün şafağında kızıla kesti bir ömür	11
Ve Ali	13
Ölüm nereden gelirse gelsin	18
Kum Saati	27
Bir Akşam Seferi	35
Bekleyiş	43
Sonbahar	46
Barış güvercini	48
Yetmezlik	53
Gerekirse sonra ölürüm	54
Çingene Güzeli	59
Be Hey Che	60
Gökyüzünü Kirletmeyin	66
Gül Sevgili Yurdum	68
Gerilla Ve Akşam	75
Gerilla Defteri	80
Anne Cumartesileri	87
Küresellik Makamında	91
Küreselleşmişim	99
Kayıp	110
Kaşığın Dediği	111
Islak Karanlık	112
Şarap Vakti	116

ÖNSÖZ

Gerilla ve şiir, iki sadık dost, iki yoldaş. Omuzlarına tarihi yükleyip zamana meydan okuyan iki aşık yürek.

Şiir, yaşamın özlü ifadesi, insan kavgasının kilometre taşı.

Gerilla, bu kavganın izcisi, yaşam işçisi.

Şiir, koca bir derya, okyanus.

Gerilla, yosun kokusuna tutulup, oltasına umudu takan denizci, yaşamı deniz belleyen...

Şiir hava ise gerilla rüzgar, şiir su ise gerilla kavgayı ateşleyen molekül.

Omuz omuza vermiş iki kavga arkadaşlarıdır. Her gerillanın yaşadığı tarihe kayıt düşme kaygısı vardır. Ve şiir, geriye bırakılacak en güçlü hazinedir. Bundan olsa gerek, okuma yazma bilmesi ya da yeni öğrense de her gerillanın, ıslanmasın diye naylona sarıp sırt çantasının en korunaklı yerinde sakladığı bir defteri olur, içinde şiirler olan. Şiir, bazen “bir tutam tuz” bazen “saç ekmeği” bazen de “kurutulmuş kır çiçekleri” ve “eski yoldaş resimleridir.” Ama ille de “matarasındaki suyudur gerillanın.

Onlardan bir defter... Kırmızı, mavi ve sarının tufanı var kapağında. Kan ve kavga kırmızısı mavi özgürlük ve aydınlık için sarı. Yüz yılları bir ömürde solumuş şehit bir gerillanın kanıtı. Sarıldığı

nylon hep aynı kalsa da aynı çantada durmayan; Munzurları, Aladağ'ı, Muş ovasını, Serhad'ın soğuğunu aşıp, Karadeniz'in yeli ile sınırlara vuran bir defter. Yoldaşların, canlarından üstün tutup, içine akan yaşamı sonsuza kaydetmek için kaynağa taşıdıkları kutsal bir yük. Ondandır ağır. Ellerimin arasında şimdi. Yıllardır mücadele içinde bulunmanın iç huzuruyla teslim edilen ruhun, Ali Laz'ın yadigarı...

Kapağını açıp şiirlere dokunmaya başladığınızda, ilk elden teninize çarpan Karadeniz yelini hissedersiniz. Ona alışıkça yavaş yavaş kokular almaya başlarsınız. Önce usuldan bir yosun kokusu gelir, sonra bir sardunyanın. Hemen ardından “yanık karanfil kokar” buram buram. Kumların akışıyla ilerler zaman ve kızılığa takılırsınız, “gül ile ölümden yaşam rengi olan kanda.” Bir de “gözlerin yumuşaklığında gülü kucaklayan hüznü düşmek var aniden. Yine de kendinizi çingene güzeli bir bahar olan yurda” akıvermekten alıkoynamazsınız.

Tutun ki Karadeniz üzerinde bir takadasınız. Bazen adı gibi gelir deniz; kara. Bazen hırçın, dik kafalı ve atik. Karadeniz'in hırçınlığı, karaların ortasına sıkıştırılmasındandır. Kabul etmez esareti. Kayalarını döver. Bir akışı yalnız vardır; Marmara'ya. O da olmazsa taşacak. Özgürlüğün olmadığı yurtları arayan Ali Laz da bu suların çocuğu. Esaret karşısında hırçın ve onun da tek akışı var, Marmara'ya.

O akışın içerisinde kum saatine dolarsınız ve “tadı damağımızda kalsın diye özgürlüğün, bize saklanan en güzel sevinçlere” açarsınız göğsünüzü.

Yeri gelir beraber çatarsınız zamana: “Küreselleşme makamında.” Çözülür kilitleri zamanın ve ulaşılan sonuç ile arınır kirlerden. Çünkü hükmünü vermiştir şair zamanın: “Gerekirse sonra ölünecektir.”

Değil mi ki ölüm yaşamı yaratmak için kan rengini vermektir toprağa; değil mi ki saklanan sevinçler için yükü kaldırıp, ölüme cephe açmaktır devrim. İnşaya işçi olmak yani. Öyleyse yapının her aşamasının buyruğuna uymalıdır işçi. Harç, demir uygun kullanılmalıdır. Sloganlar duvarlara yazılacaktır. “Şehirlerde bir kez daha yürünülecektir, dağlar bırakılmayacaktır yalana. Gerekirse ölünecektir

yine, ama barikatlara tutunup duvarlara barış sloganlarını yazdıktan sonra...”

Kavgayla atan nabzın ortaklığıdır deftere işlenenler. Yaşam ile düşünülenin aynılığından doğan insan güzelliği. Bir de Marmara’ya açılan kanalın derinliğinin göstergesi.

Ne çok şey var söylenecek. Fakat hissetmek için kapağın ardındaki denize ille de girmek gerek. Kanıta, tanık olmak gerek.

Kendinizi bu güzelliğe dokunmaktan alıkoymayın.

Ali Laz arkadaşın çok daha kapsamlı şiir çalışmalarının olduğunu beraber kaldığı arkadaşların söylemlerinden çıkarıyoruz. Onun da ötesinde birçok arkadaşın günlüğünde onlarca şiirinin olabilirliğini tahmin etmek de hiç zor değil. Ancak elimize geri çekilme talimatı sonrası Dersim’de geçirilen 2001 yılında yaptığı çalışma geçmiştir. Ulaşıldığı ölçülerde ya da günlüklerden toparlanabildiğince arkadaşın diğer çalışmalarını da yayınlamaya devam edeceğiz.

Weşanên Serxwebûn

YENİ GÜNÜN ŞAFAĞINDA KIZILA KESTİ BİR ÖMÜR

Peşinden koştüğün, fırtınalı seyrinde yaşamın hoyrat akışını imgelerine kattın. Duruluğunu benliğine, sabır taşına kazıdığın, ille de mavi olsun istediğin, enginliğiydi erdemin.

İmgelerine yazılır da yeniden hayat, “gidenlerin ardından” demircinin işliğindeki adanış, ceng meydanlarının kızılığında dirilir. Diriltilirdin her mısrasında şiirin, yaşattırdın sınırlı seyrinde yaşamı.

Şimdi bizlere mi bıraktın bu kutsal vazifeyi? İnsanı, insan olanı yaşattın, taşıdın yaşamının son soluğuna değin. Soluk almaya dahi yetmeyen bedenini dirilttin zamanın kırk sekiz parçasına bölünen saat aralıklarında. Sığırdırdın bir ömrün öyküsünü alev gözlerine, bir de susuşlarda lal olmuş dudak büküşlerine. Son heyulasıydı ömrün, son soluğunda ısıttın, dudağından döktürdüğün kelimeler. Ve bir soluk da emanet ettin. Ernesto yoldaşının elini tuttuğun anda, onun ruhuyla haykırdın bizlere, düşmana inat; “Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, hoş geldi sefa geldi.” Umarsızlığın, huzurundandı, dinginliğindendi belki de gidişindendi Mazlumlar’ın, Kemaller’in, Cevahirler’in yanı başına.

Sen verdin, aldık bizler de. Düşünceye değin deşifre edeceğimiz bir ömrün sırrını yanımıza nefer ettik. Yol açtık kendimize, sınanmışlığında, sabrında, emeğinde, duruluğunda akıtıyoruz irinimizi.

Tırmanışlarla geçti ömrün. Ne kadar da olsa yükseklik korkun. Hep soluksuz yürüdüün uygarlığın en orta yerinden en senin olan şimaline doğru. Yediremeden benliğine hiçbir zaman geç kalmışlığını.

Ulaşmalı dedin yoldaşlara, kavuşmalı terli bedenlerin serinlediği
gaip rakımlı molalarda. Buruk bıraktığın yalnızlıklarla eğittin kendini
sen. Sabır taşında çatlattın, sabırsız bekleyişlerimizi.

Hep derdin ya; “yavru kurt daha sizlere ne taş çıkartırım ben”

İçtik elhamdulillah, gözlerinde yanan yangınlarından tutuşturduk
yürekerimizi, yollansın uzaklara, sarsın diye dört bir yanı, koyuyoruz
kasırgaların önüne...

Nelerin çöküntülerinde dirilttin bunca canlılığını, yaşamın, hasret
kaldık bu yoldaş, fotoğraflarında gülüşlerimiz.

Bitti mi dersin bu öykümüz yaşlı kurt? Çağları devirdi bu insanlık
milyonların yiğitliğinde. Biliriz yoldaş, daha da dersin ki; “bitmez
uşağım, bitmez”

Şehit Ali yoldaşın şahsında kıvılcımları bedenlerinde korlaştıran
devrim şehitlerimizi gürül gürül çağıldayan köpüklü suların serinliğiyle
kucaklıyoruz. Devraldığımız yapının inşasında harç olmayadır
çabamız, karanlığına müsaade etmeden, zaman denen hırsızın!

“gökyüzünün karanlık kefeniyle örttük
yıldızların delik deşik ettiği ölülerinizi
adsız ölülerinizi
adları bir coğrafya ile yan yana yazılan
gövdelerinizi unuttuk, unutmamak hiçbirinizi... “

Kemal

VE ALİ...

Anadolu ve Kürdistan'da gelişen devrimci mücadelenin en aktif zamanlarının tanığı olmak, hiç de azımsanmayacak bir şey. Hele bu yükseliş atmosferini bir devrimci olarak solumak, çok daha paha biçilmez olsa gerek. Cunta sonrasının karabasanına halkın verdiği yanıtların içinde olmak, bunun bir parçası olarak aydınlıklardan yana saf tutmak inatçılığını göstermek, onun harcıydı. Yıllara meydan okuyarak bugünlere beşinci mevsim ikliminden çıkarak gelenlerden biriydi o... Bir tarihi yaşamına sığdıracak kadar mücadeleci. Mültecileşmemiş olan ülke acıları, mültecileşmeden tadan ülke insanıydı.

Rizeliydi. Bu yüzden "Laz Ali" diye bilinirdi gerillada. Bir beşinci mevsim çocuğu. Mücadele geçmişi, mücadele tarihimiz kadar eski olan biri. İstanbul İktisat Fakültesi'nden ayrılmıştı. O sınımsız İstanbul günlerinde geçmişti öğrencilik yılları. Türkiye İşçi Partisi'yle başlamıştı her şey. Orada saf tutmuştu. İspanyol paça pantolonu, geniş ve uzun yakalı gömleği küçük bir omuz çantası ve omuzlarına dek uzanan saçlarıyla varoşları ve fabrika yollarını aşındıran genç bir devrimci olarak, yaşanan zamanları paylaşmıştı bizimle. Ve belki de o yılları bizlere, yeni kuşak devrimcilerine en iyi duyumsatanlardan biriydi Laz Ali. O dönemlerin ruhunu bizlere taşıyan, yılların eskitemediği bir yapıtaşı gibi. O dönem fazlaca bahsetmediği kısa süreli bir cezaevi süreci geçirmişti. Ve çok sonraları devrimcilik yaşamında '90'lı yılların başına dek "İktidar Yolu" hareketinde yer almıştı.

1980 cuntasının deli gömleği giydirdiği bir toplum, '84 sonrası yine unutulmuş bir coğrafyada parçalanıyordu. Zayıf halka teorisi

bir kere daha ispat ediliyordu dosta düşmana karşı. ‘80’li yılların sonunda çözölen reel sosyalist blok herkes gibi Ali için de bir sorgu anlamını taşıyordu. Yaşananlar önüne sorgulanması gereken bir geçmiş dikmişti. “Aşılması gereken bir şeyler olduğunu biliyordum” demişti bir sohbeti esnasında. Ve bu arayışlar kendisini, yeni yeni kabaran toplumsal dalganın içinde bulmasına neden olmuştu. Bilinci ve yüreğı ile girdiğı doğu rüzgarların dalgalandırdığı bir halk denizindeydi şimdi. Türkiye İşçi Partisi’yle başladığı devrimci yaşamı, Kürdistan İşçi Partisi’nde sürdürme kararı alıyordu.

‘90’lı yılların başlarında Alternatif dergisinde İshak Kaçkar imzalı yazılarıyla tanıdık onu. Gebze direnişinin orta yerinde yine oradaydı Laz Ali. DHP’nin konferanslarında da yer almıştı. ‘94 yılında gelip çatınca operasyonlar birbiri ardına gelmeye başlamıştı. Üç ihanetçinin neden olduğu operasyonlardı bunlar. ‘94 yazında ülkenin yaşanmaz hale getirildiğı günlerde kentlerden dağlara açılan kapıların eşiğindeydi Laz Ali. ‘94’ün denizi kurutmak için gerçekleştirilen karşı devrimci saldırılarının ortasında çıkmıştı dağlara. Hiçbir şeyle eşit olmaksızın düşölen yolculuklar zamanında.

İlk kez ‘95’in güzünde Zagros’a özgü gerilla elbiseleri, tıraşlı yüzü ve özenli taranmış kısa saçlarıyla tanıdık onu. Merkez karargahta Fuat arkadaşın yanında, basın-yayın birimindeydi. Büyük telefonun katır yokluğundan üç sırtta taşınıp talimatların el yazısı ile çözölüp daktilo ile çoğalttığı günlerde. KDP ile tutuşulan cenk bitiyorken, Cudi tepesinde toplanmış ‘Türkiye Çalışma Gruplarındaydı.’ O süreçteki toplantılar biterken, akademiye gidecekler belirlenecekti. Direncan ve Ali arkadaşların akademiye gitmeleri önerilecekti merkez karargaha. Öneriler kabul edilmişti. Onları bir sonbahar günü Cudi tepesinden uğurladık önderlik sahasına.

‘96’nın sonlarına doğru tekrar Güney’e oradan da Büyük İskender’e bile geçit vermeyen Zagroslar’a geçecekti Ali. Önderliğı görebilmenin şansına sahip olmuştu. Bu onun için paha biçilmeyecek türden bir fırsattı. Kendi deyimiyle “yeterince iyi değerdendiremedim bu fırsatı” demişti bir keresinde. O süreç yoğunlaşmalarının bir ürünü olarak ‘27 darbesini konu alan yazıları ‘Çürüyüşün Öyküsü’ adı altında parti yayınlarında kitaplaştırdı. Bildiğim kadarıyla partide kitaplaşan ilk çalışmasıydı bu. Dağ öykülerinin ilk göz ağrısı.

'97 baharı yaşanırken Zagros'tan bir grup düşüyordu yollara. Kimsenin bilmediği bir kervan. Abbas arkadaşın düzenlemesiyle ilgilendiği bir Karadeniz grubu. Biz yalnızca gittikten çok sonra öğrenebilmiştik grubun varlığını. Serhat Eyaleti üzeri Artvin'i hedefleyen bir yol serüveni. Ve bu umut katarında Laz Ali de yer almıştı. Ama İran hükümeti bu geçiş esnasında arkadaşları alkoyunca aylarca İran'da esir tutulmak düşmüştü paylarına. Gergin geçen bir süreç sonrası serbest bırakıldıklarında bir Artvin düşü daha sona erse de bıkmadan usanmadan aynı sevda peşinde iz sürmeye devam ediyordu Ali.

'98 Botanı'nda dağların barut yanığı havasını solarken yolların kapıları bir kez daha Kuzey'e açılıyordu. Yitirilmiş umutların ördüğü papatya tacını başına takarak, bir kere daha aynı umutla çıkıyordu Anadolu yollarına. Ve bu sefer bir bir dağları ovaları ve nehirleri aşarak Dersim'in direniş ekili topraklarına ulaştı. Ve Dersim'e ulaştığında sonbaharı yaşayan coğrafya bulmuştu karşısında. Zaten hep mevsimlerle ölçüyorduk dağların zamanını. Her zaman ve her yerde mevsimlerin umarsız yokuşlarında ya da inişlerinde kayıtlanmalıydı yaşananlar. Her gerilla nasıl kayıtladıysa o da öyle tutmuştu mevsimlerin çetelesini. O kış Doğan'la birlikte Akvanus'taki kampta kaldı Ali. Bahar bir başka iklimin yollarına düşme vaktiydi. Yıllardır ölesiye istenen serüven bir savaşın en sıcak zamanlarında yaşamalıydı. Haziran günlerini tüketirken Tokat'a ulaşmıştı Ali.

Doğan, Mazlum gibi Ali de yalnızca üç ay soluyabilmişti beşinci mevsimin iklimini. Onca zorlanmaya karşın dağları ve nehirleri aşı aşı ayları bulan yolculuklarla direnişin en kuzeyine ulaşma iradesi, herkeste hayranlık uyandıran bir kararlılık düzeyini yaşıyordu. Stratejik dönüşüm ve geri çekilme başladığında gerillalar Dersim'e doğru yürümeye başlamıştı. Onunla bu gerilla kervanında birlikteydik. Dersim'deki düzenlemeler sonucu yine Dersim'de kalıyordu. Mazlum'un şehit düştüğü kış kampında birlikteydik. Ve kış ardından geri çekilmenin süreceği beklentisiyle başlayan bir pratik süreç bittiğinde Dersim'de üçüncü kışa giriyordu Laz Ali. Nisan yağmurları başladığı zamanlar ayrıldık kamptan. Kıştan çıktığımız 2001 baharı planlamamıza uymayan gerçekler yüzünden daha erken dağılması gerekiyordu grupların. Biz Pertek'e giderken O Hozat'a gidecekti.

Bir akşam üzeri vedalaşıp ayrıldığımızda son kez birbirimizi gördüğümüzü henüz bilmiyorduk.

Bir yıl önce “Ayaklanma Üzerine” adını verdiği çalışmasını tamamlamıştı. Yine “Selene” adını taşıyan bir şiir kitapçığını bitirmişti önceki yıl. Ve o durmadan yazmayı sürdürdü. 2001 kışında başlayıp “Barışı Çalmak” adını verdiği geleneksel doktrin eleştirisini kapsayan çalışması henüz bitmemişti daha.

Zamanın takvim yaprakları Nisanın 26’sını gösteriyordu. Dersim merkeze uzanan Beyazdağ’ın Çet’e bakan yüzünde donup kaldı bir yaşam. Sarp bir kayalıktan düşmüştü derin derenin içine. Düştüğünde kimsecikler yoktu yanında. Kimseler görmedi düşüğünü. Gelen ses üzerine yöneldiklerinde boylu boyunca dere yatağın yüzü koyun uzanmış vaziyette bulmuşlardı Ali’yi. Etrafına saçılmış defter yaprakları, barışa hasret güvercin beyazlığıyla dört bir yanını sarmış, sanki nöbetini tutuyorlardı. Yoldaşları sırtlayıp düz bir yere taşımışlardı O’nu. Bilinci yerinde ama konuşamıyordu. Gece boyu başucunda yoldaş sıcaklığında nöbet tutmuşlardı. Giderek şişti zayıf bedeni. Bunun iç kanamadan olduğunu bilmek daha da canını acıtıyordu yoldaşlarının. Kısa bir sesle kendini zorlayarak konuşabilmişti ancak. Bir dua gibi tekrarlayabildiği kadar yinelemişti aynı sözleri; “Ölüm hoş geldi sefa geldi” kaç kez yinelemişti kimseler sayamadı. En son sözleri yine bir devrimcinin duası olan sözlerdi. Ta ki karanlıkların yeryüzünden elini eteğini çektiği gün doğumu sancılarına dek... Güneşin yeryüzüne dokunduğu, sabah serinliğinin hükmünü sürdürdüğü, beyaz bir dağ sabahında dönülmez yolculuğuna uğurladık O’nu...

Gecelerin soğuşunu
Kırarak yürüdük
Sabah
Serinliğinde kucak açtı bize
Munzur Munzur
Eşkıya gönlüm benim
Bir kuş cıvıltısı olmak var ya şimdi
Zozanlarında
Ya da kayalıklarında
Kekik kokusu yüklenmiş bir kervan
Çoban yıldızının
Şavkına çatmışız
Silahlarımızın namlusunun
Şafağı paylaşıyoruz
Ve tabakamızdan
Bir tütün sarar gibi
Sevdamıza yanan
Cıgara ateşi gibi
Gelmekte
Ve gitmekte olanı
Tartışıyoruz.

Mücadele arkadaşları

ÖLÜM NEREDEN GELİRSE GELSİN...

Kürdistan'ın sarp ve geçit vermez dağları bin yıllardır sayısız direnişlere tanıklık etmiş; talan ve imhaya, inkara dayanan saldırılara karşı sığınılan özgürlük alanları olmuştur. Buralarda saldırganlara ağır bedeller ödettilenmiş, özgürlük şarkıları en içten ve en güzel biçimiyle bu alanlarda söylenmiştir. Ama güzel ve soylu olan her şey karşılıksız olmadığı gibi özgürlük şarkıları söylemek de karşılıksız olmamıştır. Doğanın zorlu koşulları altında yalnızca ayakta kalabilmek bile büyük bir çaba, inanç ve kararlılığı gerektirmektedir. Özellikle mevsimin renklerinin beyaza boyandığı kış aylarında ve yaprakların henüz kendi çocuklarını gizleyip korumaya yetmediği bahar aylarında bu dağların özgürlük savaşçıları içlerinde bazı canların eksilmesinin acısını yaşamak zorunda kalırlar.

İşte böyle zamanda, bu koşullarda Dersim'in sarp yamaçlarında yoldaşlarımla elverişli iklim koşullarını beklediğimiz bir süreçte duydum bir çınarın daha devrildiğini. 2001 Nisanının ortalarıydı. Cihaz bağlantısında Dersim'in batı bölgesindeki arkadaşlar Laz Ali'nin sarp bir kayadan düşerek şehit düştüğünün tekmilini veriyorlardı.

“Savaş, duyguların en yoğun yaşandığı alandır” diyor Başkan Apo. Bu sözün gerçek anlamını belki de en çarpıcı olarak o anda yaşadım. “Ağlamaya ve yas tutmaya” vakit olmayan mücadele gerçeğimiz duyguların çok kısa bir zaman diliminde ve amansız yaşanmasını zorunlu kılmaktadır. Başkalarına aylarca yas tutturacak bu duygu

biz de tarifsiz acılarımızı yüreğimize gömüyor ve mücadele görevlerini, sorumluluklarını, gerekçelerini bir kat daha artırıyordu.

İlk kez İstanbul'da 1992 yılında çok kısa süreli olarak tanışmıştım. Yoldaş sevgisi ve sıcaklığıyla dolu gözleri, sıcak gülümseyişiyle hatırlıyorum. DHP çalışmaları içerisinde tanışmıştık. Mücadelenin zorlu koşulları ve kesintisiz polis operasyonları birlikte çalışmamıza izin vermemişti. İkinci karşılaşmamız 1994 yılında Güney Kürdistan'da Metina alanında oldu. Laz Ali'yi gerçek anlamda tanıma şansına özgürlük alanlarımız olan görkemli dağlarda kavuşmuştum. Son yolculuğuna uğurlayınca dek, parçalı da olsa, hep birlikte yaşamış, unutulmaz anıları paylaşmış, savaş arkadaşlığı yapmıştık.

Onu nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Tam olarak anlatabilmemin imkansız olduğunun farkındayım. Şehitlerin ardından yazmak -belki doğru değil ama- bana çok zor geliyor. Fakat mücadele bayrağını bıraktığı yerden daha yükseklerle çekme görevinin yanı sıra, gücüm yettiğince bu soylu cınarı uğrunda gözünü bile kırpmadan bedeni dahil her şeyini feda ettiği halklarımıza anlatmayı borç olarak biliyorum.

Laz Ali her şeyden önce gerçek bir aydıydı. Aydın olmanın onuruna ve kendisine yüklediği görevlerin tam olarak bilincinde ve onun gereklerinin çabasına sahipti. Bir devrimciydi. Oturduğu yerden ahkam kesen, halklarımıza tepeden bakan, devlet fideliklerinde yetişen "aydın" tiplerinden değildi. Bilgi ve birikimini, duygularını, düşüncelerini yazmak onun için bir yaşam biçimiydi. Koşulları nasıl olursa olsun o mutlaka yazardı. Ama sadece yazmakla yetinmezdi. Sürekli mücadelenin orta yerine atılırdı. Kentlerin barikat savaşlarından, grev meydanlarına, sendika kürsülerinden en sarp dağların doruklarında kazılmış mevzilerde silah çatmıştı. Mücadele nasıl davranmasını gerektiriyorsa öyle hareket ederdi. Baştan başa mücadeleye adanmış bir yaşamdı.

70'li yılların başlarında gönlünü vermişti kavgaya. İstanbul-Kartal'da sol görüşlü bir derneğe girip "merhaba" demesiyle başlamıştı her şey. Sosyalizm ile orada tanıştığını anlatırdı. Delikanlılık çağlarının hemen başlarında kapıldığı hayallerine asla ihanet etmemiş, son nefesine dek onlarla yaşamıştı. O yılların devrim coşkusu; lise yaşamında, 12 Eylül cuntasının böldüğü üniversite (İstanbul Üniversitesi

İktisat Fakültesi) yaşamında -geçici yol arkadaşları bir bir dökülürken- sürekli canlı tutmayı başarmıştı. Cuntanın baskı ve işkence ortamında, gözaltı ve tutuklamalarda, cezaevinde... Direniş çizgisini en üst düzeyde sürdürmüştü. TİP ile başlayan mücadele yaşamı cuntanın açık saldırıları karşısında onu mücadele çizgisi ve yöntemlerinde değişik arayışlar içerisine sokmuş ve '80 sonrası İktidar Yolu Hareketi içerisinde aktif olarak yer almıştı.

15 Ağustos Atılımı ile başlayan ve oligarşik-faşist diktatörlüğü temellerinden sarsan PKK'nin mücadelesi onu da etkisine almıştı. Türkiye devrimcilerinin yaşadığı ağır yenilgi ve sonuçsuz çabaları arayışlarını derinleştiriyordu. PKK'nin Türkiye'ye taşırılmasını amaçlayan DHP çalışmaları onda büyük heyecan yaratmıştı. '90'lı yılların başlarında tereddütsüzce yer aldığı bu çalışmaları son nefesine kadar sürdürdü. Hareketin gerçek köklerini kavramakta hiçbir zaman zorlanmadı. Kürdistan devriminin birikimlerini asla inkar etmeden, o kökler üzerinde yükselmeyi amaç edinmişti. Onu Türkiye'de geliştirmeyi Türkiye'de kök salmayı esas aldı. Anadolu ve Mezopotamya'da yaşayan halklar arasında bir kardeşlik köprüsüydü.

Bulunduğu ortamların moral ve neşe kaynağıydı. Laz fıkralarını, Reel sosyalizme ilişkin fıkraları en güzel o anlatırdı. Bulunduğu her ortamı, bilgi ve birikimi, tutum ve davranışları ile sürekli bir eğitim ortamına çevirmeyi ve ilgi merkezi olmayı doğalında başarırdı. Çevresindeki yoldaşları çözemediği konuları ona danışır, öğrenmek istediği konuları ona sorarlardı. Felsefe ve ekonomi politığe, güçlü bir tarih bilincine, devrim sorunlarına olan hakimiyetinin derinliği ve berrak üslubu onu hepimizin öğretmeni yapıyordu.

Gerillaya ve gerilla yaşamına tutkunduydu. Yaşamın ayrıntılarını en derinliklerine kadar izler ve kafa yorardı. Bıkıp usanmadan tüm arkadaşlarının sorunlarıyla ilgilenir, onların yaşam hikayelerini merak eder, tartışır ve yazardı. Gerilla yaşamına ilişkin bir kitap çalışmasını hatırlıyorum. Sanıyorum "Gerilla Eşyaları" başlığı altında yazıyordu. Gerilla neden günlük tutar, gerillanın fotoğraflara duyduğu ilgi, fotoğraflardaki ok işaretleri, yüz karalamaları, hemen birbirlerinin albümlerini istemeleri, gerilla çaydanlığı, laska (koli bandı) ve sonsuz kullanım alanlarından "pil"e kadar gerilla eşyalarını, onların öykülerini dahi akıcı üslubu ile kaleme alıyordu. Başlattığını çok iyi bildiğim

bu çalışmasının akıbetini şimdi bilemiyorum.

Başkan Apo'nun "halkın siyasal ordulaşması" olarak tanımladığı belirlemelerinden esinlenerek kaleme aldığı "Ayaklanma Üzerine" adlı çalışmasına 1996 yılında başlamıştı. Kitabın içeriğine ilişkin çok kapsamlı tartışmalarımız olmuştu. Kürdistan devriminin ortaya çıkardığı birikimlerden hareketle Türkiye'de serhildanın nasıl geliştirilebileceğini araştırıyor, halkın siyasal ordulaşması karşısında hiç bir gücün duramayacağına inanıyordu. Bu çalışmasına o kadar çok önem veriyordu ki; İran'da cezaevinde kaldığı süreçte devletin yazmasını engellemesi üzerine sigara kağıtlarına aldığı notlarla yazdığını anlatıyordu. Düşmanın siyasi duruşlarını engelleme çabalarına rağmen orada siyasi tavır almış, arkadaşlarını örgütlemiş ve günlük toplantı, tekmil sistemlerini aksatmadan yazmasına devam etmişti.

Duygularını şiire dökerdi. Şiirlerinde mücadele coşkusunu ve tutkularını çok çarpıcı ve etkileyici anlatırdı. İstanbul her ikimizin de hayran olduğumuz ve büyük özlemini duyduğumuz kentimizdi. Proleteryanın kenti İstanbul, onun da içinde etkin olarak yer aldığı şanlı bir mücadele geçmişine sahipti. Orada 15-16 Haziran'ları, varoşlarında korsan mitinglerini, barikat savaşlarını yaşamıştı. İstanbul yaşamının ayrılmaz bir parçasıydı. Yürüttüğü kavganın İstanbul'u gerçek sahiplerine vereceğinin bilincindeydi. Şiirlerinin önemli bir kesimi İstanbul'a dairdi. Onlara "İstanbul Şarkıları" diyordu.

Yine gerillada uzun yıllar kalmış, okuma-yazması olmayan köy kökenli arkadaşların kalemi, sesi oluyordu. Onlar kendi hikayelerini anlatıyor Laz Ali ise büyük bir şevkle yazıyordu. 1997 bahar çıkışı Dersim kayıplarını ve sonrasındaki acıları öyküleştirmişti.

'99 baharında Karadeniz'de Tokat alanında gördüğümde oralara kadar nasıl gelebildiğini hayretle karşılamıştım. Fiziki olarak çok zor durumdaydı. Ağır fiziksel rahatsızlıkları vardı. Gülerek, doktorların hangi koşullarda, nasıl yaşaması gerektiğine ilişkin tavsiyelerini anlatıyordu. Hiçbir tanesi bizim yaşam koşullarımıza uymuyordu. Ama o yine de tereddütsüz olarak gerilla yaşamını tercih etmişti. Kürdistan'ın görmediği, kalmadığı hiçbir parçası kalmamıştı. Her anı, her dakikasını mücadeleye geçirerek, boydan boya bir ülkeyi kat ederek Dersim'e oradan da Karadeniz'e ulaşmıştı.

Başkanımıza yönelik uluslararası komplonun hemen sonrasıydı. Oldukça muğlaklaştırılmış, karanlık günlerdi. Komplonun saldırıları çok yönlü olarak ve pervasızca sürüyordu. Bu koşullarda da Başkan Apo'ya olan inanç ve güvenini hiçbir zaman yitirmemişti. Başkan'ın bu süreci yeni ve daha güçlü bir başlangıca, zafer yürüyüşüne dönüştüreceğini büyük bir öngörüyle belirtiyordu. Bulunduğumuz alanda inanç ve moral düzeyinin diri tutulması ve savrulmaların yaşanmamasında en büyük payı olan yoldaşlarımızın başında geliyordu. Başkan Apo'nun 2 Ağustos geri çekilme sürecinin ne anlama geldiğinin ve sonuçlarını tartışırken karanlığın perdesini en güçlü ve cesur biçimde o yırtıyor, önümüzü berraklaştırıyordu.

Geri çekilmenin bir yenilgi havasında değil, bayram ve zafer coşkusu içinde gelişmesindeki rolü belirleyici olmuştu. Yol sürecinde fiziksel rahatsızlıklarından kaynaklı acılarına çok üzülüyor. Ama iradesine büyük saygı duyuyordu. Bir kez bile mola verelim, dinlenelim demiyordu.

Geri çekilmeyi Dersim'e yapmıştık. Partimiz düşman engellemeleri ve mevsim koşulları nedeniyle tüm güçlerin geri çekilmeyeceğini, süreci kavramada zorlanmayacak, uygun arkadaşların alanlarında kalma talimatını vermişti. Laz Ali yine en uygun arkadaşların başında yer alıyordu. Alandaki çalışmalara, bütün gücüyle fedakarca katıldı. Kış eğitim süreçlerinde, Başkan Apo'nun İmralı Savunmalarını anlamamızda zengin tarih bilinci ve birikimi ile belirleyici oldu. Tartışmalarımızda artık Türkiye'ye yönelik ayrı, özgün bir örgütlenmeye ihtiyaç kalmadığını Demokratik Cumhuriyet perspektifinin PKK'nin bizzat kendisini bir Türkiye partisi haline getirdiğini belirtiyordu.

O dönemde geri çekilme sürecinin karmaşası ve komplonun saldırılarının alanda yarattığı kafa karışıklığı ve moralsizlik ortamının yeni bir coşkuya ve zafere inancına dönüştürülmesindeki çaba ve yoğunlaşma düzeyini en üst boyutlarda yaşamakta ve yaşatmaktaydı.

O, kelimenin gerçek anlamıyla tam bir militandı. Öncüydü. Kendisini çözümlemekten, yenilemekten bir an bile geri durmazdı. Bireysel kaygıları ve küçük hesapları yoktu. Şanlı bir mücadele geçmiş olmasına rağmen özeleştir veremeden asla kaçınmaz, geri bulduğu yanlarına karşı acımasızca savaşırdı. PKK yaşamını yeni

bir beyaz sayfa olarak kabul ettiğini, 25 yıllık kirlerinden arındığı bir “yaşam merkezi” olarak gördüğünü belirtti.

Onu başkalarının anlatması çok zor ve adeta imkansız bir şey, 30 yıllık mücadele yaşamı ile, şiirleriyle, yazı ve kitapları ile sınırsız ve unutulmaz hatıraları ile haklarımız kendisini sürekli hatırlayacaktır.

Ölümsüzler kervanında onurlu yerini alan Laz Ali hiç ama hiçbir zaman unutmayacağız. Anısına bağlı kalacağız ve gereklerini yapacağız.

Mücadele arkadaşları

Kod Adı: **Ali**

Adı Soyadı: **Zeki Albayrak**

Doğum Yeri: **Rize**

Partiye Katılım Tarihi: **Amed- 1994**

Şehadet Tarihi: **26 Nisan 2001 Beyazdağ-Dersim**

Amerika'nın özgürlüğü için İngilizler'e karşı savaşıp İngiltere'ye gelen İngiliz Thomas Paine, "Nerede özgürlük varsa, benim evim de orasıdır" diyen Franklin'e şöyle der: "Nerede özgürlük yoksa, oradadır benim yurdum..."

1 Aralık 1845'te K. Marks, dostu Engels'e aynı sözü söyler. Almanya ve Fransa'dan sonra Belçika hükümeti de Marks'ı sınır dışı etmiştir. Marks, artık uyruksuzdur. Onun yurdu, nerede özgürlük yoksa orasıdır.

KUM SAATİ

I.
kum saati
kalbimin iki yarısı
birinde özgürlük
diğerinde sen varsın
özgürlük doluyor içine
çeviriyorum
sen özgürlüğe akıp gidiyorsun
daha bir seviyorum sonra

kum tanecikleri
kanayan yarası kalbimin
damarlarım sağır dilsiz
tuza banıyorum zamanı
canımın son ümidine kadar
kavga doluyor içime
çeviriyorum
özgürlük çağırıyor beni
daha bir seviyorum sonra

4 Kasım 2000
Hozat / Dersim

II.

kum saatime bu gece
uçuşan kıvılcımlar dolduruyorum
kum tanecikleri yerine
tarihin harlanmış zamanlarıyla geçiriyoruz
uygarlığın ayıbından
kayıp yollarından
geriye kalan bir avuç kül
yanık karanfil kokusu ekdim
ve yeni bir başlangıca çevirdim

bu sabah kıvılcımlarım
uçuşan tüy yumuşaklığında einstein
tadını çıkarıyor hayatın
bu sabah ümidi okşuyor kalbim
can kuşumun kanatlarında
bir yanımda kopernik
bir yanımda thomas moore
daha bir seviyorum dünyayı

yola koyuluyorum sonra
ne yelkovanım
ne de onu taşıyan kuşlarım yok ki
peşi sıra ilk yaz sevinci getireyim sana
yine de ardımda akrep gibisin
her dolandığımda
yangınlar dolar
sonbaharın dolaştığı damarlarıma
güz renklerim alevlenir
kanım artık, ölümden yaşamın rengidir

5 Kasım 2000
Hozat / Dersim

III.

kum saatim patladı ha patlayacak
cam kırıkları saplanacak kalbime
biliyorum
kumla sardım kalbimi
can çekişmekteyim
canımı ümidime takmışım
direnmekteyim
koyulacak yolum var daha
can kuşumun göçeceği yeni mevsimler
ah ne olduysa
göz renklerimden oldu
yumuşaklığında karşıladım sonbaharımı

gerçeğin dili keskindir oysa
cam kırıklarıyla kanatır kalbimi
yanık karanfil kokusuyla kanarım
kum taneciklerine
yanık karanfil kokusu
bitmez tükenmez özlemlerim
alevlerinin fısıltısında
iklimler değişir
bir çift güvercin olur can kuşum
havalanır
adanır gökyüzüne
koyulacak yolum var daha
şimdi değil, sonra ölmem gerekir
kanım artık, ölümden yaşamın rengidir

6 Kasım 2000
Hozat / Dersim

IV.

sizin kum saatiniz
korsan misali
bir gözü bantlı
göremiyorsunuz gelmekte olanı
çeviriyorsunuz
kör ya da
dipsiz bir kuyuya
akıyor zaman
şaşıyorum
nasıl seviyorsunuz bu hayatı

5 Kasım 2000
Hozat / Dersim

BİR AKŞAM SEFERİ

kırmızı gül masada
bıraktığımız gibi
ben karşımda uyuyorsun
kırmızı gül ve sen başbaşasın
elimde kitap
benim gibi yasaklı
başbaşayız
dışarıda akşam ve şehir
pencerede kedi
sardunya gönlüyle
günün kehribar yüzü vaktine kurulmuş
çözülmesi gereken bir bilmece gibi bakıyor
akşam sefasına

kırmızı gül, kedi ve sen
başbaşasınız
şehir hain bir pusu aramızda
olur olmaz yerinde uykuya dalınan masal
dokunsak yağacak üzerimize
yalansız dolaştığımız sokaklar

caddelerine pankartlar taşımıştık
her bildirinin daha ilk satırında
kimbilir ne destanlar yazmıştık
yazlık sinemaları gerilerde kaldı
yapma aylar bırakıldı pencerelere
anılarda yaşatılacak filmleri de yok ama
yine de bir çay bahçesinde oturup
sardunya gönlümüzle
akşam sefasına kurulmak vardı
dokunmak vardı saçlarına
kehribar yüzlü vaktiyle günün
bir akşamüzeri olmak vardı bu aşkta
suratı asık bir karanlık kaldı geriye

yaz boz tahtası bir gece
kitap, yaz boz tahtası gece ve ben
başbaşayız
karanlığın dehşetini
en iyi akşam bilir
yıldızlarla yürür gecenin üzerine
bir akşam üzeri olmak var bu kavgada
en heyecanlı sayfasında
olur olmaz hayallere koşmak
bir roman gibi dolaşmak var yani şehri
hece hece bir hırçınlık seli

kırmızı gül, kedi ve sen
başbaşasın
masal güzelliğinde bir akşam sefasındasın
kitap, yaz boz tahtası gece ve ben
başbaşayız
şehir hain bir pusu aramızda
yaz boz tahtası gece
çözülmesi gereken bir bilmece

kırlangıç fırtınasından fenayım bu akşam
bozuyorum bütün yuvalarını
feryatlar bitiyor akşamın esintisinde
feryatlar ateşlere geçiyor
ateşli barikat türkülerine
kum saatlerine akıyor bütün renkler
değişik tonlarındaki aynılığına
bir akşam üzeri olmak var bu kavgada
kehribar yüzlü vaktinde geçilecek
şehrin bütün pusuları
perdeleri açık pencereler açılacak
kuşların akşam sefasına

sen uyuyorsun
kırmızı gül, kedi ve sen
başbaşasın
uyanınca
şehir akşamın bütün güzellikleriyle
-dolacak odama

biliyorum
suratı asık kalabalıkları
yakışmıyor bu şehre gülüm
ben gidiyorum
bir akşamüzeri olmak var bu kavgada
gidiyorum
“kulağına gül takmış” dağların akşamlarına
odamda viran olmuş bir şehir bırakarak
kedim kimbilir
daha ne kadar bakacak akşam sefasına
çözülmesi gereken bir bilmece gibi
gidiyorum
bütün kuşlarını şehrin
sana emanet ediyorum

30 Ekim 2000
Hozat / Dersim

BEKLEYİŞ

gidiyorum
aklın bende kalmasın
ve akşam serinliğı
kıyısında bir parça mavi ürperiş
nasıl meyillenmişse gruba
öyle bekle gelirim
yıldızları dolduruyor
çeyiz sandığı geceye
hiç ayrılıksız bekleyişinde sabahın
gidiyorum
aklın bende kalmasın

haberlerde kalsın ayrılık
gazete sütunları korkutmasın
ne de yaz boz tahtası gece
ürkütmesin yüreğini
aklın bende kalmasın sakın
fırtınalar karartmasın düşlerini
bak havada yosun kokusu
ve kıyısında bir parça mavi ürperiş
nasıl tutunmuşsa içine doğan ışığa
bir ürperişte çıkagelirim

ışık huzmesiniyim
yağmur sonrası parıldayan yeşillik
özlem, ümit, bekleyiş
erinirim
ayrılık kadar yolculuklardan
gökyüzünün çıplağına meyil vermişim
göçmen kuşu misali
mavi bir ürperişle dokun saçlarıma
gökyüzüm parıldasın
şehri kulaktan kulağı dolaşan anılarda
akşamın kaftanından kanadım
şafağı sakladım rengimi
gelirim
aklın bende kalmasın

16-20 Aralık 2000
Aliboğazı / Dersim

SONBAHAR

mevsimlerin keskin gerçeği
şafak yüklü vakti ömrün
kış, ilkbahar, yaz
iklim iklim bitip tükenmeyen o arayış
bir rengin değişik tonlarındaki yalnızlığında
cırılçıplak bir sayfada
temize çekilir

gerçekler acıdır dediler
hazan mevsimi koydular adını
bilemediler yeniden doğuşta
tonların hassaslığını
şimdi yeni şeyler söylemek lazım
yeni sözler verilmeli toprağa
intizar etmeyin boşuna
çıplaklığım kirlenmesin
durdurun dünyayı
bari yapraklar dökülmesin

7 Kasım 2000
Hozat / Dersim

BARIŞ GÜVERCİNİ

güneşin sofrasına otursun dağlar
taslarımıza aydınlığı dolduralım
barış güvercini uçurtulsun akşamlara
gurubun rengi çekilmiş pencerelere
gülen yüzleri kurulsun insanların
barış güvercini uçsun, uçsun, uçsun
el ele tutuşsun sokaklar
çocukların kırlangıç seslerinde

(: “yağ satarım, bal satarım ustam ölmüş, ben satarım”)

mutluluk sofrasına otursun çocuklar
taslarımıza aydınlığı dolduralım
barış güvercini uçurulsun yorgunluğa
anaların ilk yaz sevinci ellerine
gül yanaklı bebeler doğsun
barış güvercini, uçsun, uçsun, uçsun
el ele tutuşsun sokaklar
çocukların kırlangıç seslerinde

(: “zambak, zumbak dön arkana iyi bak”)

zalimin ağzından kan damlar
taslarımıza aydınlığı dolduralım
barış güvercini uçurulsun savaşlara
güneşin renginin solduğu pencerelele
kır çiçekli saksılar konsun
gönöl bahçesi solmuş, solmuş, solmuş
gölmeyi unutmuş insanlar
silahların çılgın seslerinde

(: “zambak zumbak dön arkana iyi bak”)

dökölmesin kan, son bulsun savaşlar
taslarımıza aydınlığı dolduralım
barış güvercini uçurulsun yarınlara
her gün umutla uyanan yeryüzüne
barış kavgası doğsun insanların
sevgi çiçekleri açsın açsın açsın
el ele tutuşsun sloganlar
barışa tutkulu sesleriyle
-sloganca-

(: “zambak, zumbak dön arkana iyi bak”)

barışın mendillere işlendiği günler
karanlığı ardımızda bırakalım
güneş mutlulukla yürüsün akşamlara
zambaklar bir bir açılır ömrümüze
geceler neden korksun artık
barış güvercini uçsun, uçsun, uçsun
el ele tutuşsun insanlar
çocukların sevili yüzlerinde

(: oynaşan kırlangıçlar gibidir cıvıl cıvıl ve çığlık çığlığa
birbirlerini barış mendiliyle kovalayan çocukların gülüşleri)

7 Ekim 2000
Hıdırdamı / Hozat / Dersim

YETMEZLİK

kavramların yetmediği
ilişkiler mevsimindeyim
ne ayrılıklar eski ayrılık
ne sevgiler eski sevgi
suratı asık kalabalığından
bunalmış yalnızlığında
kentler o bildik yıkıntılarında
viran tarihleri anlatan
çarşılar yine o eski pazar yerleri
hepsinin üzerine
düşünsel bir iklim çiziyorum
o bildik mevsimlerin yetmediği

3 Şubat 2000
Aliboğazı / Dersim

GEREKİRSE SONRA ÖLÜRÜM

başında sual olunmaz gençlik dumanları
gökyüzünün sınır boylarına savruldum
yağmur yüklendim
kirletilmemiş aşklara
selam durdum yıllarca
hırçın kayalara sardım sevdamı
yüreğimi sevdalı bomba yaptım
geçtiğim mayın tarlalarıyla
yaşamın kıyısında ölümüne çarpışan yüreğimi
avuçlarıma kısırdığım kumsalından
kum saati yaptım

ellerimle
çarmıhından indirecektim şehri
nice dikenli yollardan geçtim
dolunay pusularından
parmaklarıma batan
kırık midye kabuklarında sevdim düşlerimi
şehrin caddelerinde bir daha yürürüm
şimdi değil, gerekirse sonra ölürüm

denizine yosun kokusunu getirdikten sonra...

türküler yaktım avuçlarıma
dağlarda yakılan ateşlerde söylenen
şelalelerden dökülen özlemiydi sabah çiçeklerinin
kan yürüdü, çürüdü barut kokusunda
yosun kokusuna sevdalı bir bulut oldu
yağmur elleriyle sevmek için dünyayı
birlikte geçildi pusu geceleri
avuçlarımda demet demet türkülerle yürürüm
şimdi değil, gerekirse sonra ölürüm

ağız dolusu kahkahalarından sonra...

duydum ki glmeyi unutmuşsun
bense hep yudum yudum güldüm
tadı damağımda kalsın diye özgürlüğün
sevincin en güzelini sana sakladım
tenimdeki dağ yanığında
günün sarı saçlarını taradım
Ümit sevdalısı yüzüm
şafağı henüz doldurdum gözlerime bugün
şimdi değil, gerekirse sonra ölürüm

pencerelele saksı konduktan sonra

panayırları kurduktan sonra caddelerine...
ıslak bir karanlık sonrası
kan ter içinde gelirim
barış sloganları yazılmış yollarından
yangın uğultularıyla geçerim belki de
tüm şehri ayağa kaldırmak için
viran olmuş sokaklarındaki siren seslerini
fabrika kampanalarıyla sustururum
barikatlarına tutunurum bir sokak çatışmasının
kum tanecikleri dökülür avuçlarımdan
yağmurları çağıran patlamalar
sımsıkı tut ellerimi gülüm
kum saati dursun
akıp gitsin zaman türkülerle
ölürsem, ben işte o an ölürüm

6 Ağustos 2000
Pertek/ Dersim

ÇİNGENE GÜZELİ

İshak kuşuyum
toprağı çürüttüm kar altında
bahar fışkıracak
çingene güzeli bir bahar
zeytin gözlü
kahkaha yüzlü
çağıl çağıl
zeytin dalı taktım saçlarına
yağmurda tararken
rüzgar savrulacak eteklerinde
yalınayak ince bileklerinde
sarılacak kırlar
ilkyazın kelebek sevinciyle

kar altında
özgürlük tadında çürüttüm toprağı
İshak kuşuyum
çingene güzeli bu bahar yurdum

4 Aralık 2000
Aliboğazı / Dersim

BE HEY CHE

evita müzikali gibiydi
che guavera
kaybeden bir eğri miydi
yaşam çizgimiz
bilmiyorum
yaprak hışırtılarıyla geçti
içimden her bahar
canımı bıraktım
ve bir başka sevdalandım

evita mzikaliydi
Ölüm ülkesinde
Ölümün gölgesinde oturanlara
güneş doğmuştu
armıhından indirecektim İsa'yı
bağrında umudu derdim
halklar bahçemizin
bedrettindim
gerçeğe adandım
gln dikeninden tuttum yaşamın

“zahit bizi tan eylemişti”
direndik
“tükenmedik kırmağ ilen”
“bizde şah diyeni öldürürlerdi”
“ben de bu yayladan hey dost”
şaha gittim
bulanmadan donmadan
akıp durdum yurttan yurda
sellerle geçip gitti içimden her bahar
her bahar
canımı bıraktım kum taneciklerine
ve bir başka sevdalandım

mevlanaydım
aşkın adıyla harlanan yunus
kuru dal çıtırtılarıyla geçti
içimden her bahar
en el hak, dendi
her bahar
çevre yanıma ateş eylendi
“ölüm hoş geldi -dedim- sefa geldi”
pervane dahi yanmak için narın bekler
her dünle beraber gitti cancağızım
şimdi yeni şeyler söylemek lazım
che guavera
behey yunus
söyleme derler hala
ben söylemeyince
gerçek yite mi dersin

evita müzikali gibiydi che
elimde su dolu matarayla
ylece ıkagelmişim
güneşi kulağına
kızıl bir karanfil gibi takmış
akşamın dağlarına
zgrlk doldu içime
aşkın bir deryaydım
kıyılarını boyladım yaşamın
pir sultandım
kaybeden bir eğri miydi
yaşam izgim
gerçeğe hizmet ettim sadece
emeğim yite mi dersin

evita mzikalinde
ylece bir köşede duran
kum saatiydi kalbim
her söz bir kum taneciği
melodileriyle geçti içimden
alıp götürdü dne ait ne varsa
yeni sözler verdim dağlarına
che guavera
“kulaktan kulağa dolaşan
haberlerin bağrında”
şimdi söz bite mi dersin

14 Kasım 2000
Hozat / Dersim

GÖKYÜZÜNÜ KİRLETMEYİN

sevdalı bulut öyküsüyüm
yazılmasam da olurum
yağmurlara sor beni
bir de ırmaklara
yazgısız yalnızlıklara

sevdalı bulut öyküsüyüm
son arzumu taşıyorum gözlerimde
gökyüzümü kirletmeyin
dayanamam
iklimlerinizde oynayamam sonra
dokunamam saçlarına

22 Temmuz 2000
Pertek / Dersim

GÜL SEVGİLİ YURDUM

Mezopotamya
ey sevgili ülke
özgürlük ekildi toprağına
hasadına akıyor ırmakların
gözleri
dağlara çekilmiş
umuduydu halkının
acılardan süzölüp geldi
yangın artığı viranelerden
küllerinden şehirler kuruluyor yeniden
İrmakların dil gülşeni
“keskin iki bıçak”
destanlarla geçer içinden
gül hasadına durdu bahçelerin
gül ey sevgili ülke
gülümse

tarihin sır diye sakladığı ayıbyydın
ilk dua
senin tanrılarına okundu belki
ilk ağıt
senin çocuklarına yakıldı
ilk ayıbını
sen tatmadın ama uygarlığın
kölelik gelmedi içinden
yar olmadın efendilerine
bu yüzden lanetlendin
bahtı kareler bağlandı
ağladın durdun yıllarca
acı yüklüydü bulutların
dil gülşenine boşaldı
güneş acılardan göğerti bahçelerini
acıyış, şefkat, umursayış
“hırçınlık seliydi, aktı”
gökkuşağı armonisiyle

güneş ülkesiydin
verimli hilalinde yeryüzünün
ilk adı
seninle kondu “ateşin
ilk dili
avestanın gerçeğiydi”
ateş
ilk çocuklarını sende emzirdi
destan çektiler yüzlerine
ilk sevda türkülerini
seninle birlikte söylediler
ve ateşe atıldılar sonra
çevre yanın ateş eylendi
gelindi bugüne

gölümse
ey sevgili ölke
ağlamak yakışmıyor
ateşin çocuklarının
destan yüzlerine
o çocuklar ki
ışığı taşıdılar tenlerinde
minnet etmediler
münkir münafığın ne soyuna
ne de saltanatına
soylu bir atın sırtında değil
çarmıha gerip kendilerini
gökyüzünün terkisinde geldiler
ve destanlarını
şafaktan bir gömlek gibi çektiler yüzlerine

med ülkesiydin
seher vaktiydin uygarlığın
“ateşin avesta dili...”
destan yüzlü çocuklar emzirdin
ırmak bakışlıydılar senin gibi
aktığı yatağından alıp şiddetini
“iki keskin bıçak” gibi çektiler yüzlerine
gözlerinde denizlerin hasreti
geldiler
baharı büyötmüşlerdi kar altında
dağlarında ateşi derdiler
harlandılar
tavıydı
çekici örse vurmanın
zincirleri kırmanın
zamanıydı artık
dostu düşmandan ayırmanın

ateş altındaydın çünkü
ateş altında konuşan kandı
çürüdü barut kokusunda
yeniden doğdun çürüdüğün tarihlerde
yangınlara bakmaktan
yaşlanmazdı gözleri
delikanlı ve genç kızlarının
gülşenin solmadı kıracında
rüzgarına takıldı
alnı yıldızlı akşamlarının
sana da bu yakışırdı

ey içinden ordular geçmeyen ülke
barış geldi içinden
gül ve ışık bahçeleriyle
destan yüzlü çocuklar bir de
çağıl çağıl
dil, gülşeni hayalleriyle
gül sevgili yurdum
anadolium
gülümse

20 Kasım 2000
Hozat / Dersim

GERİLLA VE AKŞAM

“tekmil ufukların” keşfindeyim
yola koyulacağım birazdan
ferman çıkardım dağlara
yıldızsız gecenin türküsü olmaz diye

akşam “alnımda yıldızlı bere”
meydan okumuşum karanlığa
ferman hükmünde
sultanı yegahım
ay doğacak
başlayacak birazdan saltanatım

oysa bir şair olmak isterdim
dağlara hükmü geçmeyen
binip bir şairin tergisine
alıp götürsün isterdim, keşifsiz

ya da şarkıcı olmak vardı
gökyüzünün sınır boylarından habersiz
fırlatıp sesimi geceye
şarkı armonisinde
sabaha yormak vardı karanlığı

vazgeçtim saltanatımdan
zaten sultanı yegah da değildim
yıldızlı berenden de vazgeçerdim
gün görseydim eğer, akşam olmamış

20 Kasım 2000
Hozat / Dersim

GERİLLA DEFTERİ

gerilla defterinde
üç ağaç resmi ve
son ışık damlası

gerilla defterinde
üç ağaç resmi vardı
yapraklar arasında üç ağaç
beyaz, tütün ve topraktı (türkü)
yaprakları
yeryüzünün sevişmesiydi
gökyüzüyle
sevdalar geçer içinden sözcüklerle
sözcükler
damarında
ilerleyen suyudur
türküden, tütünden ve topraktan
yürür gökyüzüne
dokunur
ümit yüklü bulutlarıyla ellerinize
toprak, demir ve ateş

üç ağaç resmi vardı gerilla defterinde
bir de ışık damlası
toprak, demir ve ateş
kopye edilmiş suretiydi
renk ahenk hercai menekşe sevgi bahçesi
“hırçınlık seli” yüreğinin
topraktan, demirden ve ateşten
sıçraya sıçraya yanan son ışık damlası
eriyip gitmekte olan mum aleviydi
şafağı süzen sabah çiçeğinin
türkü, umut ve barut

birinci ağaç yanmaktaydı
ateş altında tarumar olmuş
bir köyün ortasında
ateşin ardında lav kirleri
yıkık duvarlarda tank paletleri
rüzgar aldırmadan ardında bıraktıklarına
akıtmakta yangın artığı alevleri
hala yanmakta olan ağaca
yangın uğultularıyla harlanmaktaydı
yaşlı koca gövdesi ağacın
el ele yürek yüreğe
tutuşmaya çağırmaktaydı sevdaları

ağaç ve rüzgar birlikte esmekteydi
bahtı kareler bağlanmış alevlere
nice sevdaların ateşe atıldığı
yangınlardan almıştı harını
çevresinde
söze kesmiş
kızıl bir hale vardı:
“bu ateş bir gün sizi de yakar”
ağaç
harına yanan bülbüldü
gül bahçesinde
aldırmıyordu
ihamet konuşmasındaki mehtaba
sevdasını karanlığa banmış yanıyordu

içine sinmeyen öfkesi
varoluşun tek gerekçesiydi belki de
viran olmuş bir tarihi anlatıyordu
yangın uğultularıyla geçerken içinden
uzatmıştı dallarını gökyüzüne
haykırıyordu
tanrıları çekip vurmak istercesine yere
“ey xuda! edi bese lo!..”

üçüncü ağaç
kökleri gökyüzünde
yaprakları sayfada
parmakları arasındaki kalemdi
gerilla defteri sahibinin
sözü telaşlı ve ürkekti:
“barış, hemen şimdi”
yanı başında bitmekte olan bir mum çizilmiş
titrek aleviyle hokkası kaleminin
ucu yangın artığından
ucu odun kömürü bir kalem
yapraklar açıyor sayfada
parmaklardaki fırtınadan dökülen
şiddetini
elinden geleni ardına koymayan
nabzından almış
yangın uğultularıyla geçiyor
hercai menekşe sevgi bahçesinden

mum ışığı
kalem ve sözcükler
hep birlikte yanmakta
son ışık damlası da
süzüldü ha süzülecek birazdan
dalga dalga aydınlık esecek
defterin kalan yapraklarından
ışıktan kaftanını giyinsin dağlar
çayırları büyütsün yamaçlarında
yeryüzünde tanrılardan kalan izler
ve kirli bulutları
renk cümbüşü içinde kaybolur giderler
belli ki bu bahar
başka bahar
yaprakların taşıdığı ışık damlasında
kanatıyor toprağın rengini
dostluk ve aşk sıcaklığında

25-30 Kasım 2000
Aliboğazı / Dersim

ANNE CUMARTESİLERİ

anne cumartesileri
anneler günüdür yurdumun
anadolu her cumartesi
günler kayıp
her cumartesi
“kulaktan kulağa dolaşan
haberlerin bağrında” bekler canını

anne cumartesi
hitit güneş yurdumun
boş beşik anadolu
uygarlık kayıp
yanı başında
yarım kalmış şefkatin hüznü
tarih kapatmış elleriyle yüzünü

anne cumartesileri
sevgi bahçesi yurdumun
anadolu her cumartesi
gülü kayıp
ahlanır
“kulaktan kulağa dolaşan
fisıltılarda” umudu korlanır

ve bir anne cumartesi
mahşer günü olacak anadolumun
bütün ölülerimiz dirilecek
o gün
nice düş kırıklıkları
ve nice umutların
köpüre çağıldaya sürüp gittiği yaşamların
bağbozumunu kutlayacağız

2 Aralık 2000 Cumartesi
Aliboğazı / Dersim

KÜRESELLİK MAKAMINDA

felekten bir gece
çalmaya kalkınca tanrılar
efendiler bırakıp yeryüzüne
çekildiler olimpos tepelerine
uygarlık dediler adına
tarihten çaldıkları gecenin

egemenlikler dizildi aile boyu
cins egemenliği, sınıf egemenliği
evde baba, fabrikada patron
kilisede papaz, kışlada komutan
tabi bi de erkektik,
of aman aman
egemenlikler dizdiler tarih boyu
büyük roma imparatorluğu
 zerinde güneş batmayan  lke sonra
ardından da pax amerikana
yeni dünya düzeni diyorlar bu ara
tarihten bir gece  aldılar
uygarlık dediler adına
küresellik makamında

ateşı götürmüşlerdi yanlarında
karanlıkta bırakıp bizi
günlerini gün edeceklerdi
bu yüzden çok da kızmıştılar
ateşı çalmamıza hani
neler gelmedi ki başımıza
kayalara çivilendik
çarmiha gerildik bu yüzden
yakıldık meydanlarda
zincirlere vurulan yine bizdik
ateşten dönenin
ocağı barkı yıkılsın dedik
biz de öyle geldik bugüne

yeni bir yanını göremedik
şu meşhur düzenlerinin
aynı pazarlarda alınıp satılmakta
aynı meclislerin malı insan
yolları bildik yollardı
nur yağmadığından olsa gerek
kendileri indiler yeryüzüne küfelik
aynı tezgahlarda okudular
küresel egemenliklerini
reklamlarla güzel kızları içtik
hamburger, çizburger, dök dök ye
işte hayatın gerçek tadı etkinlik
otomasyon kültürünün animasyon değerleri
kaybedilecek zincirler değişti bir tek

savaşları da o bildik savaşlar
ok yaydan fırlamış şaşırılmış menzilini
aynı entegrasyonlarda konvansiyonel
füzelik yıldız savaşları
olmadıysa iki arada bir derede
düşük yoğunluklu konseptler
beğen beğen al, of aman aman
batan geminin malları bunlar
nükleer artığın bolluk düzeni
sızıyor doğaya, insana, yaşama
ozondaki delik, aids, deli dana
nükleer egemenlikler düzenledik
sızıyor özgürlüğe, sevgiye, ümide
enformasyon altında olmalı her şey
küresellik makamında

tarihten bir gece çalmaktı niyetleri
şışede durduğu gibi durmaz derler bizde
küresinde durduğu gibi durmadı dünya
bir yer, bir bakar
kıyamet bundan kopardı hala
küfelik oldular körkütük
performansyonları yetmedi belliki
fitne fücur büyürken aralarında
küresellik makamında
formasyon değişikliği idi tek çareleri
analitik, sistematik, teorik
biraz da karizmatik altmış sekiz patentli

biz yine de içimize sindiremedik
tarihten bir gece çalmanızı
sabaha yorduk küfeselleşmenizi
pardon, yani küreselleşmenizi
alacakaranlığıdır dekik egemenliğinizin
anarşik mi anarşik
kara yerine denize düşmüştünüz çünkü
sarılacak yılanların da kalmadığı
terörist yosunlar dolaşıyormuş bu ara
of aman aman
nükleer artığınızı onlar da
küresellik makamında

sabaha yorduk küreselleşmeyi
tarihin yeni bir başlangıcına
hiç istemediniz belki ama
üretimden gelen gücü küreselleşti
bir heyula gibi dolaşıyor hala
proleterya
buselik makamında
öpüleceksiniz yani
laf aramızda
yerin
yedi kat dibidir
artık yeriniz
ey tanrılar
sorgusuz sınırsız bekliyor bizi
büyük uyum düzeni, düzensiz
“kıyametin gelsin
uygarlığın barkın yıkılsın tarih”

1-7 Aralık 2000
Aliboğazı / Dersim

KÜRESELLEŞMİŞİM

-canımca-
küreselleşmişim
meydanlarda alınır satılırım
meteliğim yok cebimde
amele kahvesinde geçer günlerim
kuru ekmeğe muhtaç
evde bekleyen bebelerim

küreselleşmişim etim kemiğim benzini düzenin
ben yanarım o gider
benim de bir güvencem olsun isterim
sendika dedim mi
kapı dışarı edilirim

küreselleşmişim
yasaklı kimliğim tartışılır henüz
yurttaşlığım yok kimseyle
insanlık bahçesi uzak durur benden
zarını tatmadan hiç
narında yandım sevdamin

küreselleşmişim
www. Sorun. tr.
vs yani

TRT FM’de bir müzik programı
eğence kabilinde tele muhabbetli
günlerden altı aralığın ilk saatleri
telefonda bir kadın
mesajı var:
yardım istiyor
geçinebilmek ve okutabilmek için
kk kız çocuğunu

o gecenin akşamı
BBC’de haberler
AB’ye katılım belgesinde anlaşıldı
Kıbrıs kısa vadede
sorun olmaktan çıkarıldı
insan hakları ve azınlıklar
vadesi belirsiz alacaklı

küreselleşmişim
kenar mahallesinde avrupa’nın

serserisiyim caddelerin
küresel takılıyorum bu ara
damsız girilmezmiş
demokratsız icabında

kenar mahalleliyim
anlamam demokrasiden aslında
yeni çıkmış bir dans mı
bi'leri iki geri vals bilirim
insan hakları n'ola
zaten bu ara by pas moda

kenar mahalleliyim
ben anlamam demokratlıktan falan
maraz getirir fazlası
yine de soldan ayırdık saçımızı
maça kızını sattık
koz çıkarız demokrasiye

küreselleşmişim
kenar mahalleliyim nasıl olsa
bir yanımda IMF
bir yanımda pax amerikana
bu ne biçim avrupa
bu ne biçim küresel dünya

yedi aralık BBC akşam haberleri
fransa'nın nice kentinde
avrupa birliği zirvesi...
küreselleşme karşıtı göstericiler
göz yaşartıcı bombalarla dağıtıldı

e uymadı ama
uysa da konum uymasa da
yeni düzen dedik
boşuna mı küreselleştirdik dünyayı
benim dümen suyunda
koy gitsin, koy gitsin

7 Aralık 2000
Aliboğazı / Dersim

KAYIP

 ocuklu umuzda kaybettik her şeyi
tüm çocukluk hayallerimizi
masal ülkemizi yangınlar aldı
rüzgarların bile kabul etmediği
külleri kaldı geriye
firtına tanrılarının
bu yüzden bu denli öfkesi
yalnızlı ım acımasız

10 Ocak 2001
Alibo azı / Dersim

KAŞİFİN DEDİĞİ

yalnızlığımda sonsuzluğu keşfettim
labirentlerle çevirdim dört bir yanı
evrenin bütün zamanlarıyla
bu kaçınıcı tufanım
lanetledim bütün tanrılarımı
yol almaktayım keşifsiz ve hummalı
ya ben
ya bu tanrılar çıldırmış olmalı

11 Ocak 2001
Aliboğazı / Dersim

ISLAK KARANLIK

ıslak karanlık
sisle kuşatılmış
yağmura gebe gecedir
bereket
ve pırıl pırıl
bir gökyüzün taşır
üzüm buğusudur sabah serinliğinin
teninden akıp giden
yağ ve kömür karası
paydos kampanasını bekleyen işçinin

ıslak karanlık
yaprağın damarında
gökyüzüne yürüyen sudur
varoşlarda sokaklara çıkmış türküdür
ıslak karanlık
varoşlarından
caddelere yürüyen sokaklarıdır şehirlerin
korkulu bir düş sonunda
kan ter içinde uyanmasıdır kimilerinin
ışkencede
kollarından askıya alınmış militanın
çok şükür çok şükür
bu sefer de direndim diyebilmesidir
gözyaşlarımızı gizlediğimiz
gecemizdir bizim
ıslak karanlık
ilk öpüşmesidir sevgililerin

yıldızlarla kuşatılmış gecenin
ayla ilk buluşmasında
gönlümün
at koşturmasıdır
dağ yamaçlarında
ardından türkü tutturmuş
yürüyüşümdür benim cılga cılga
emekleyen bebeğin
ayakları üzerine
ıslak karanlık
ıslak karanlık ümididir
kuru ayaza direnen yeşilin
ve ıslak karanlıksa gece
caddelerinde
yürümek kalmıştır
şehirlerin

ıslak karanlık
şubatı
ekime bağlayan
mevsim
ıslak karanlıktır
bir sayfa şiir okuyup
iki sayfa seni öperken düşlediğim

(ay tanrıçası selene)

ŞARAP VAKTİ

...

güneş her gün yeniden doğar
sonsuzluğu bundan
bu sabah birlikte doğuyormuş
şafak tanrıçasının gül parmaklı ellerine
aynı anadan
ümitleri bilemenin zamanıdır şimdi
özlemlerinizi çıkarın gönül heybenizden
bağ bozumuna büyüyeceğiz salkım salkım
şaraba duracağız
söyle ayağa kalksınlar hayyam
uyumak için önlerinde sonsuzluk var
sabahın orduları geceyi kovalıyor
ayağa kalksınlar
aşkın ve şarabın saati çalacak birazdan

nergislerin uykularını bölme vakti geldi
geçiyor
zaman geldi hayyam
ayağa kalksınlar söyle
ve ufka baksınlar
gün şarabını dolduruyor kadehine

İLHAMİ ÇINAR

AMANOSLAR'DA BİR DİRENİŞ DESTANI

MURAT TÜRK

bgrtlen zamanı

MURAT TÜRK

böğürtlen zamanı -2-

Bizim çocuklar

Vengê domanê ma

SAADET FERHAT DERSİM

II. baskı

Gürcan
(Adbullah Bayık)

Kaynağa dönüş yolunda
GERİLLANIN UMUDU

SALÎH GEZER

(Serbest Kicî)

**DAĞLAR
KONUŞSUN**

Weşanên Serxwebûn 160

**Zin Yezîda Tamara
(Semiha Akturan)**

Bana kendini anlat

Sakine Cansız
Sara

HEP KAVGAYDI YAŞAMIM

I. Cilt

2. Cilt Hep kavgaydı yaşamım

SAKİNE CANSIZ (SARA)

Sakine Cansız
(Sara)

Hep kavgaydı yaşamım

3. cilt

